

ἔστι καὶ ἐνθυμησιακὸς αἰ εἰν ἰσότης, ὡς
 λαβῶν ποιεῖ ποῖα τε ὅτι τὰ ἐνθυμησιακά, καὶ
 πῖνας ἔχῃ διαφορὰς πρὸς τὸ λογικὸς συλ-
 λογισμοῖς τὸ, τε γὰρ ὁμοίους, καὶ τὸ ὅμοιον τῷ
 ὁμοίω, τῆς αὐτῆς ὅτι δὴ ἀμείως ἰδεῖν. ἄμω
 ἢ καὶ οἱ ἀπορροπῆς πρὸς τὸ ἀληθές περὶ-
 κλαστικῶς, καὶ τὰ πλείω τυγχάνουσι τῆς
 ἀληθείας· διὸ πρὸς τὰ ἐνδοξὰ σοφιστικῶς
 ἔχειν, καὶ ὁμοίως ἔχοντες καὶ πρὸς τὴν ἀ-
 ληθείαν ὅτι. ὅτι μὲν οὖν τὰ ἐξ ὧν τὸ πρῶ-
 γματος καὶ οἱ δὴ οἱ τεχνολογοῦσι, καὶ διὸ π
 μῶλον ὁπονεῖν ὁμοίως πρὸς τὸ δικολογεῖν,
 φανερὸν ἡρήσιμος δὲ ὅτιν ἡ ῥητορικῆ, διὰ
 τι τὸ φύσις ἐστὶ κρείττω τὰ ληθῆ καὶ τὸ δίκαιον,
 ἢ δὲ ἐναντίων ὡς ἐὰν μὴ καὶ τὸ θεωρητικὸν αἰ
 κρείττω γέγονται, ἀλλὰ γὰρ δι' αὐτῶν ἡ πᾶσι
 πᾶσι τὸ ὅτι ἄλλοι ὅτι πᾶσι πᾶσι ἐπὶ δὲ πρὸς
 εἰσὶ, οὐδὲ εἰ τὴν ἀκρεβέστατῶν ἔχοντες
 ὁπονεῖται, ῥᾶδιον ἀπὸ ἐκείνης πείσται λέ-
 γοντες· διδασκαλίαν γὰρ ὅτιν ὅτι τὴν ἐ-
 πὶ πᾶσι λόγους. πᾶσι ἢ ἀδύνατον, ἀλλὰ ἐ-
 νά γιναι διὰ τῶν κοινῶν ποιεῖται τὰς πᾶσι
 καὶ τῶν λόγους, ὡς πρὸς καὶ ἐν τοῖς τοπικοῖς ἐ-
 λέγομεν πρὸς τῆς πρὸς πολλοὺς ἐν τῶν
 ξίως, ἐπὶ δὲ πᾶσι δὴ δὴ πᾶσι πᾶσι
 κρεῖττω καὶ ἐν τοῖς συλλογισμοῖς οὐχ ὅπως
 ἀμφοτέρω πρὸς πᾶσι οὐ γὰρ δὲ τὰ φαῦλα
 πᾶσι ἀλλ' εἶνα μῆτε λανθάνῃ πᾶσι ἔχει,
 καὶ ὅπως δὴ ὅτιν πᾶσι τοῖς λόγοις αὐτοῖς
 μὴ δίκαιος, λυεῖν ἔχοντες. ἢ μὲν οὖν ὁμο-
 λων τεχνῶν οὐδὲ μὴ ἀπαντᾶ συλλογίζε-
 ῖν ἢ διδασκαλῆ καὶ ἡ ῥητορικῆ, μόνον πᾶσι
 ποιοῦσιν ὁμοίως γὰρ εἰσὶν ἀμφοτέρω τῶν
 ἐναντίων τὰ ἴσῃ τοῖς ἰσοκρίμα πρὸς γματᾶ
 οὐχ ὁμοίως ἔχει, ἀλλ' αἰεὶ τὰ ληθῆ καὶ τὰ
 βελτίω τῆ φύσις ὁ συλλογισμῶν καὶ π
 ποιῶντες, ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν. πρὸς ἢ τού-
 τοις, ἀποποι, εἰ πᾶσι σώματι ἴσῃ αἰσθητοῖς, μὴ
 δὴ δὴ βονθεῖν ἑαυτῶν, λόγους δὲ ἐκ αἰ-
 σθητοῖς ὁ μᾶλλον ἰδόν ὅτιν ἀπορροπῆς τῆς πᾶσι
 σώματος χρεῖας εἰ δὲ, ὅτι μᾶλλον βλάψεν
 αἰὲν ἔχοντες ἀδίκως τῆ ποιῶντι δὴ ἀ-
 μεί τῶν λόγους, πᾶσι τε κοινόν ὅτι καὶ πᾶσι
 πᾶσι ἢ ἀγαθῶν, πᾶσι ἀρετῆς, καὶ μᾶλλον
 καὶ τῶν χρησιμῶν πᾶσι, ἢ, ἔχοντες, ὕψιως,
 πλούτου, εὐχρησίας πᾶσι τοῖς γὰρ αἰ πᾶσι
 ἀφελήσεται τὰ μέγιστα, χρεῖσιν δὴ δὴ ἀδίκως. ὅτι μὲν οὖν ἴσῃ ἐστὶν. οὐ πᾶσι
 πᾶσι ἢ ἴσῃ ἀφελήσεται ἢ ῥητορικῆ, δὴ καὶ κρεῖττω ἢ διδασκαλῆ καὶ ἐπὶ χρεῖσιν, φανερῶν

gismus, eum etiam enthymematicum esse
 maximè, cum assumpserit, & in cuiusmodi
 rebus versetur enthymemata, & quas
 habeant differentias ad Logicos syllogis-
 mos. Nam verum & simile verò eiusdem
 est facultatis videre. Simul autem & ho-
 mines ad verum natura conformati sunt
 satis, & plerumque consequuntur veritatē.
 Quamobrem ad probabilia conicienda
 se habere eius est qui eodem modo se ha-
 beat ad veritatem. Ac alios quidem ea, que
 sunt extra rem, præcipere, & qua de causa
 magis deflexerint ad iuris disputationem,
 apparet. Vtilis autem est Rhetorica pro-
 pterea quòd natura sunt meliora vera, &
 iusta, quàm contraria. Quare, nisi prout
 convenit iudicia fiant, necesse est per ip-
 sa superari, atque hoc est dignum repre-
 hensione. Præterea verò apud nonnullos
 nec si exquisitissimam haberemus scienti-
 am, facile est per illam persuadere dicen-
 do. Doctrinæ enim est ea, quæ à scientia
 proficiscitur, oratio. Id autem fieri non
 potest, sed necesse est ex communibus
 duci fidem, & rationē, quemadmodum et-
 iam in Topicis dicebamus de collocutio-
 ne cum imperita hominum multitudine.
 Deinde verò contraria oportet posse
 persuadere, quemadmodum etiam in syl-
 logismis, non ut utraque faciamus, (non en-
 nim oportet mala persuadere) sed ut ne
 lateant, quomodo se habent, & alio utente
 rationibus ipsis minus iuste, solvere possi-
 mus. Ac ex aliis quidem artibus nulla con-
 traria syllogismo concludit. Dialectica ve-
 rò & Rhetorica, solæ id faciunt. æquè enim
 sunt ambæ contrariorum. At quæ subiectæ
 sunt, non æquè se habent, sed semper ve-
 ræ, & meliores natura, aptiores ad syllogis-
 mum, & magis idoneæ ad persuasionem
 sunt, ut simpliciter dicam. Ad hæc absur-
 dum est, si corpore quidem turpe sit, non
 posse optulari sibi ipsi, oratione verò tur-
 pe non sit, quæ magis propria est hominis,
 quàm corporis usus. Si verò obiicitur,
 quòd valde nocebit iis, qui utatur iniuste
 huiusmodi facultate rationum, id com-
 mune est aduersus omnia bona, præter
 virtutem, & maximè aduersus vtilissimas,
 ut robur, valetudinem, diuitias, discipli-
 nam militarem. His enim aliquis profue-
 rit maximè, si utatur iuste, & nocuerit, si
 iniuste. Ac non esse quidem alicuius ge-
 neris definiti Rhetoricam, sed talem, qua-
 lis est Dialectica, & vtilem esse, apparet.